

meget faa. Derfor har det, som sagt, hidtil kunnet gaa uden at volde os store Vanskeligheder og uden at fremkalde videre Klager og Besvær fra de vedkommende Landes Side. Men, som sagt, enkelte Sager har der været. Der har baade været enkelte Sager, hvor Konsulerne have dømt i private Retsstridigheder, Stridigheder om Penge og Penges Værdi, og der har endogaa været enkelte Tilfælde, eller i alt Fald et Tilfælde, hvor en Konsul har dømt i kriminelle Sager, idet der nemlig for en Del Aar siden i Japan forekom det Tilfælde, at en Dansk gjorde sig skyldig i Falskmøntneri derovre og i den Anledning blev dømt af Konsulen der til Fængelsstraf. Men denne Tilstand kan ikke godt blive ved nu, thi nu er der et langt større Antal Danske end tidligere bosatte paa disse Steder, og det forekommer hyppigere, at der opstaar Retsstridigheder baade imellem dem indbyrdes og imellem dem og Befolkningen, og dertil kommer, at flere af de Stater, med hvem vi have de omtalte Traktater, ikke længere ere saa villige som tidligere til at lade det gaa, som det bedst kan, men forlange bestemte og faste Regler for dette Forhold. Derfor er det, at denne Lov for saa vidt ikke gaar ud paa at indføre noget nyt, fordi den Konsularjurisdiktion, som Loven forudsætter, der skal være paa disse Steder, har været der faktisk. Den har imidlertid hvilet dels paa en usikker og dels paa en utilstrækkelig Lovgrund og har manglet alt for meget en nærmere Bestemmelse om, hvorledes denne Myndighed skulde udøves, og derfor er det, at dette Lovforslag er kommet frem for at afhjælpe denne Mangel ved at give bestemte Regler. Paa den anden Side er det jo klart, at Lovforslaget maa, saa vidt muligt, indskrænkes til det nødvendigt, thi vi kunne ikke indlade os paa at opstille et meget stort Apparat i denne Henseende, vi kunne f. Eks. aldrig tænke paa, at vi paa alle de Steder, her er Tale om, skulde have Jurister sidende som Konsuler. Vi ville paa mange af de Steder ikke en Gang kunne vente at have Danske, som, om end de ikke vare Jurister, saa dog altid havde lidt Kendskab til de her til Lands gældende Retsbegreber, men mange Steder maa vi lade os nøje med at have Folk, som høre til andre europæiske Nationer, som Englændere, Franskmand osv. Derfor bliver det nødvendigt at stille denne Konsularjurisdiktion noget friere, som den for Resten til Dels ogsaa har været stillet hidtil, og lade os nøje med, at Konsulerne maa behandle og optage disse Sager efter bedste Stønnende ifølge Ret og Billighed, efter de paa Stedet gældende Sæd-

vaner samt efter dansk Lovgivning, saa vidt dette er dem muligt. Men netop paa Grund af, at denne Retspleje for Konsulerne jo kun kan ventes at blive mindre fuldkommen, er det nødvendigt, at der maa være en Appel. Det have ogsaa alle andre Stater i deres Konsularlove. Der gives en Afgang til at appellere Konsulernes Kendelse, og der er jo heller ikke nogen som helst fornuftig Grund til, at disse Konsularkendelser skulde have nogen større Autoritet end Domme i første Instans. Derfor maa der altsaa være en Afgang til at appellere dem. En saadan have vi imidlertid ikke i vor nuværende Lovgivning. Det staar i vor nuværende Lovgivning som noget meget uklart, hvad man egentlig skal gøre, naar man er misfornøjet med Konsulens Kendelse. Det hedder vel, at man kan forlange Sagen afgjort ved Domstolene her hjemme, men da der ikke er foreskrevet noget nærmere om, til hvilken Domstol man skal henvende sig, eller hvorledes man skal gaa frem, kunne disse Ord egentlig ikke antages at skulle betyde mere, end at man maa anlægge Sag i første Instans paa ny i Anledning af Forholdet herhjemme, og det er et meget ufuldkommen Ekspedient, idet det kun kan gaa, naar den Part, som bliver ens Modpart efter de almindelige Regler, falder ind under de danske Loves Jurisdiktion, altsaa i Reglen naar han har Bolig her, og det vil jo kun ganske undtagelsesvis være Tilfældet. Som oftest vil det være en Person, som hører hjemme i et ganske andet Land eller i det fremmede Land der ude, som der er Tale om, og saa mangler der, efter den nugældende Lovgivning enhver Hjemmel til at drage ham ind for de danske Domstole. Derfor er det, at Lovforslaget søger at ordne dette Forhold i Analogi med, hvad andre Landes Konsularlove indeholde, nemlig ved en Bestemmelse, hvorved der peges paa bestemte Retter, til hvilke man kan appellere disse Konsulens Kendelser uden Hensyn til, hvem Parterne ere. Lovforslaget gaar derfor ud paa, hvad der synes at være den naturligeste Maade, at Appellen skal iværksættes til Landsoverretten i Kjøbenhavn, og naar den saa først en Gang er kommen ind i den sædvanlige Gænge ved vore Domstole, saa maa den naturligvis gaa videre fra Overretten til Højesteret efter de almindelige Regler. En saadan Regel haves ogsaa i andre Lande. I Tyskland er f. Eks. det Reglen, at disse Konsularretsdomme skulle appelleres til Overretten i Stettin, og derfra videre til Højesteret. I Frankrig er det for alle Middelhavslandene Reglen, at Sagerne skulle appelleres til Appellretten i Aix, hvorfra de senere efter de almindelige Regler